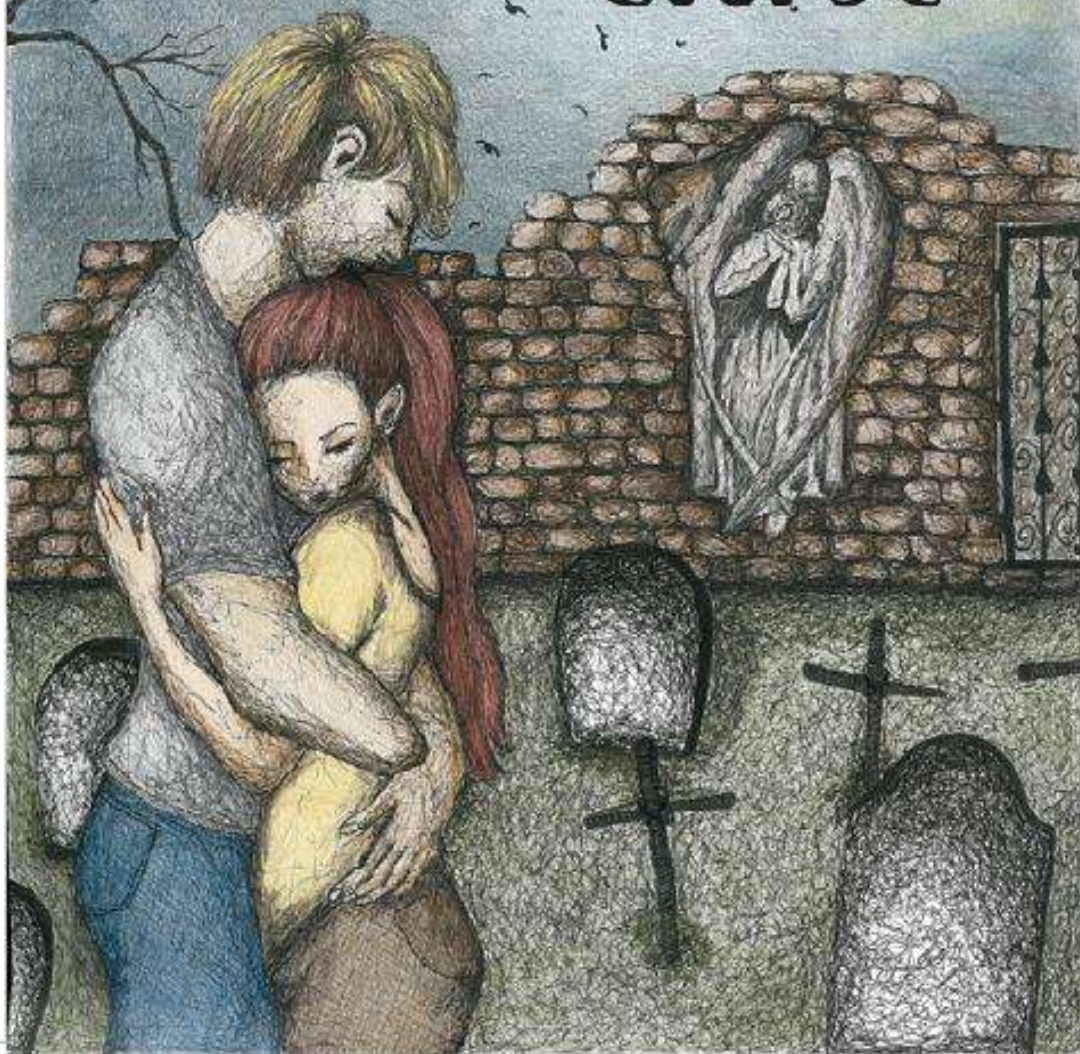

Jitka Lamplotová

Temná duše

Jitka Lamplotová, 2014

autor obálky: © Dana Morávková, 2015

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2015

©Jan Šuba-Makniha.cz

©Všechna práva vyhrazena !

ISBN 978-80-88080-97-8 (pdf)

ISBN 978-80-88080-98-5 (ePub)

ISBN 978-80-88080-99-2(MOBI)

Ačkoliv se příběh odehrává v reálných městech světa, většina míst je smyšlených a neodpovídají skutečnosti.

Francie, Provence, město Nice, 1810

Na jihovýchodě Francie, v mělkém průhybu Andělského zálivu, chráněno valem alpského předhůří, leží město Nice. Rozkládá se na Azurovém pobřeží, omýváno teplými vodami Středozemního moře. Náš příběh začíná právě zde. V domě jednoho velmi vlivného a bohatého šlechtice.

Panství rodiny Carpenterů se rozkládalo na mnoha akrech. Těžko byste dohlédli z jednoho konce na druhý. Leželo lehce odloučené od města, ale ne moc, aby místní neměli daleko k zábavě, kterou slunná metropole nabízela. K sídlu vystavěnému v klasicistním stylu vedla příjezdová cesta z bílých kačírků, lemovaná mohutnými borovicemi, které nasýtily okolní vzduch omamnou vůní jehličí a pryskyřice. Na široké verandě leželo vždy několik loveckých psů.

Dům byl rozdělen na dvě křídla. V prvním bydlelo panstvo a návštěvy, ve druhém, skromněji zařízeném, služebnictvo. Na rozlehlých pozemcích se proháněli nádherní koně, kvetla levandulová pole a ve stínu olivových hájů si hrály polonahé děti sloužících.

Nejjihnější část pozemků zakončovaly strmé skály, které vedly dolů na pláž k blankytnému moři.

Nezávislý pozorovatel by jistě toto místo prohlásil za ráj na zemi, ale zdejší obyvatelé věděli své. Místní pán, Armand Carpenter, držel nad panstvím pevnou ruku. Nebál se použít rákosky či biče, aby si vydobyl respekt. Ve svých třiačtyřiceti letech byl stále ve formě. V hnědých vlasech mu tu a tam problýskl třpyt šedin, kolem hnědých očí se rozbíhaly rýhy drobných vrásek. Stejně tak i kolem přísně stažených rtů. To však byla jediná známka jeho stárnutí. Tělesnou kondici si udržoval pravidelným ježděním na koni a cvičením. Stále vypadal k světu a nejedna vdova i mladá žena by ho ráda získala pro sebe. Bohužel pro ně a bohudík pro Armanda, byl tento velmi bohatý a pohledný muž šťastně ženatý se ženou, která mu porodila dvě krásná dítky.

V životě Armanda Carpentera bylo několik okamžiků, které nikdy nechtěl zapomenout. Věděl, že se mu tyto chvílky promítnou v den jeho smrti a on bude šťastný, že si na ně uchoval vzpomínky. Ano, vzpomínky byly pro místního pána velmi důležité. Chtěl si pamatovat to, jak byl přijat do společnosti a stal se opravdovým mužem. Nikdy nezapomene na den, kdy se oženil se svojí krásnou Brigitou a od otce dostal darem nádherné panství, které neslo honosný název Empire Crus. Silně zakořeněnou vzpomínkou bylo i to, když poprvé držel svého synka v náruči a o devět let později i svoji rozkošnou dceru. Ano, bylo mnoho okamžiků, které stály za zapamatování. Na blankytném nebi jeho vzpomínek však pluly černé mraky rozhořčení. Jak roky plynuly, začal Armand pochybovat o tom, že se jeho syn vůbec ožení.

Lee Carpenter měl za měsíc oslavit pětadvacáté narozeniny. V jeho věku už byl Armand osm let ženatý a měl sedmiletého syna. Samozřejmě, stárnoucí pán si přál mít konečně vnouče. Doufal, že Lee bude mít děti dříve, než jeho setra Mia, ale to se mu nyní zdálo naprosto nepravděpodobné. Armand si jen velmi nerad přiznával tu skutečnost, že jeho syn byl v Nice vyhlášeným lamačem dívčích srdcí, hazardérem a pijanem dobrého alkoholu. Ostřeji řečeno, Lee byl děvkař, nezodpovědný, namyšlený floutek a ožrala. Rozhazoval otcovy pečlivě naspořené peníze, aniž by hnul prstem a přidal nějaký obnos do rodinné kasy.

Takto přemýšlel Armand po té, když jednoho nádherného letního dne dojedl páteční večeři a služebnictvo odnášelo nádobí ze stolu. Starostmi zkrabatil čelo, ústa se mu semkla do tvrdé linky a nervózně žmolal ubrousek. Dospěl k závěru, že musí Leea trochu zkrotit a jedinou věcí, jak toho docílit, byla svatba. Sotva se mu tato myšlenka vedrala na vědomí, začal Armand bez váhání jednat a dnes hodlal oznámit výsledek svého snažení.

„Máš nějaké trápení, drahý?“ Teprve tato otázka dokázala vytrhnout Armanda z hlubokého zamyšlení. Jeho žena, Brigita

Carpenterová, na něj hleděla svýma ustaranýma, modrýma očima. Armand si povzdychl. Byla tak krásná. Dlouhé vlasy v odstínu lipového medu jí volně, ve vlnách, spadaly až na zadek. Její tvářička byla tak božská, že se nad ní musel každý den, když na ni pohlédl, pozastavit. Jemně řezané rysy obličejě doplňoval drobný nosík, malinko pršák, velké, kulaté modré oči a světlé obočí. Měla alabastrovou pleť, stejně hladkou, bez poskvrnky a bledou. Splývavé modré šaty dokonale ladily s jejíma očima a podtrhovaly její ženské křivky. Zdůraznily plné poprsí, štíhlý pas a mírně oblé boky. Pod volnou sukni se ukrývaly nádherné, dlouhé nohy. Armand si znovu povzdechl. Nikdy neviděl ženštější ztělesnění krásy, než to, jakým byla jeho žena. A nikdy se také nesetkal s takovým náruživým temperamentem, jako měla Brigita. Jistě za to mohla ta kapka španělské krve, která jí kolovala v žilách po jejích dávných předcích. Armand si byl vědom toho, jak Brigita miluje obě svoje děti a byl si naprosto jistý tím, že nebude s jeho myšlenkami za jedno. Brigita zbožňovala svého syna nade vše a udělala by pro něj první poslední.

„Kam se chystáš, Lee?“ Otec zpražil svého syna tvrdým pohledem, sotva se tázaný zvedl ze židle a chtěl se vypařit přesně tak, jako to dělával každý večer.

„Ven.“ Lee pokrčil rameny a opětoval otci tvrdý pohled. Byla pravda, že si v poslední době vzájemně lezli na nervy, ale Lee to rozhodně otci nehodlal usnadnit.

„Nikam!“ zavrčel Armand a v jeho hlase zazněla skrytá hrozba. „Musíme si o něčem vážně promluvit.“ Pán domu napjatě sledoval, jak si jeho syn opět sedl. V Leeově tváři se na okamžik objevilo něco jako znechucení, které se však rychle schovalo za onu známou masku sebejistoty a chladného egoismu, kterou Lee tak rád nosil.

„Přijdu pozdě na partičku pokeru. Doufám, že je to něco důležitého,“ zabručel Lee.

Otec se nadechl, aby postavil svého syna před hotovou věc, ale pak se přece jen na okamžik zarazil. Pečlivě zkoumal jeho

rysy. Byl tolik podobný matce. Ve světlých vlasech se tu a tam objevil čistě blondatý proužek, v blankytně modrých očích se blýskal provokativní nezáměr, jemně vykrojená ústa skrývala dvě řady dokonale rovných a bílých zubů, které v Leeově úsměvu dokázaly dostat již tolik dívek na kolena. Měl vysokou, pružnou postavu, vytrénovanou jízdou na koni, častým běháním a posilováním. Zkrátka Lee byl muž v plné síle a Armand se ani nedivil, že po něm tolik dívek toužilo. Na první pohled vypadal jako andílek, ale on velmi dobře věděl, co se za tou pěknou tvářičkou skrývá. Chladná vypočítavost a prohnatost. Tím si byl Armand stoprocentně jistý. V jednu chvíli se musel pán domu ušklíbnout, neboť ho napadlo dobré přirovnání. Jeho syn byl jako nezkracený chovný hřebec, který prostě musel obskočit každou klisničku, která byla v dohledu.

Ale já tě zkrotím, hřebečku. To mi věř, pomyslel si Armand a chladně pravil: „Poker ti nikam neuteče. Myslím, že máš chvíli na to, aby sis vyslechl, co leží tvému otci na srdci. A pokud chvíli nemáš, tak máš alespoň tolik slušnosti, abys to nedal najevo a trpělivě vyčkal. Rozumíme si?“

„Ano, otče. Naprosto. Opravdu nemám čas, ale mám natolik trpělivosti, abych ti věnoval pět minut. Pak odcházím. Takže to rychle vyklop a nezdržuj nás tady.“ Lee s naprostou přesností věděl, že tohle jeho otce rozzuří. Pokud to byla pravda, nedal na sobě Armand nic znát. Jen se lehce usmál. On totiž tušil, že to nebude Lee, kdo se bude smát naposled.

„Tak povídej, tati. Všichni jsme napjatí.“ Armandova dcera Mia, které bylo nedávno šestnáct, se na něj povzbudivě usmála. Na rozdíl od Leea, to bylo slušně vychované děvče všech ctností a mnohem víc se podobala otci. Měla tmavé vlasy a oči a ostřejší rysy, přesto však byla krásná. Armand znovu starostlivě nakrčil čelo. I Mia Leea zbožňovala. Pro ni to byl její milovaný starší bratříček, se kterým mohla jezdit na koni a vyvádět lumpárny. Byla pravda, že pokud Lee někdy opravdu někoho miloval, tak to byla jeho sestra. Armand si plně

uvědomoval, že tím, co se chystá udělat si proti sobě poštve nejen ženu, ale i dceru.

„Víš, Lee, hodně jsem přemýšlel a myslím si, že je na čase, aby ses oženil. Osud tomu chtěl a přivedl mi do cesty velmi bohatého anglického lorda Le Vigan a jeho rozkošnou dceru. Všechno jsem již domluvil. Zítra zde bude zasnubní hostina a za měsíc, na tvoje narozeniny, svatba.“ Tak a bylo to venku. Zbytek rodiny upřel na Armanda nechápavé pohledy.

„Děláš si ze mě srandu, že jo?“ Lee zíral na otce vytřeštěnýma očima a rozhodně v tuto chvíli postrádal veškerou svoji důstojnost.

„Drahý synu, tvař se takhle ještě chvíli. Tvůj výraz je pro mě vrcholem blaha. Myslíš si, že budu ještě déle snášet tvoje rozmazy? Na to zapomeň, za měsíc budeš ženatý a budeš sekat latinu, protože jestli ne, tak tě vydědím a neuvidíš ode mě ani jeden jediný frank.“ Armand sledoval, jak se nevěřící výraz jeho syna mění v tvrdou masku. Lee si byl velmi dobře vědom toho, že tohle není výhružka. Jeho otec to myslel vážně. Mladý muž hodil prosebným pohledem po své matce, která se však tvářila stejně překvapeně, jako její syn. Brigita se mu podívala do očí, ale pak rozhodně zavrtěla hlavou.

Promiň, synku, pomyslela si jeho matka. Tohle rychlé a spontánní rozhodnutí jí rvalo srdce, ale věděla, že musí podporovat svého muže. Milovala svého syna, ale bylo na čase něco s ním udělat. Skoro se slzami v očích sledovala, jak se od ní Lee odvrátil. Zhluboka se nadechl, podíval se do tmavých otcových očí a ledovým hlasem pravil: „Pak mě tedy nech, milý otče, abych si poslední měsíc své svobody užil, jak se patří. Odcházím. Dobrou noc.“

„Nikam!“ zavrčel vztekle Armand a pevně chytil svého syna za zápěstí.

„Na to zapomeň, otče. Ožením se, ale do té doby si budu dělat, co budu chtít.“ Lee se otci prudce vyškubl. Do tváře se mu vzteky nahnala krev. Ještě okamžik si oba nazlobení muži hleděli do očí, pak se ale Lee obrátil na patě a odešel. Zbytek

rodiny uslyšel jen hlasité prásknutí vhodovými dveřmi, štekot psů a skřípaní kačírků, jak se Lee vzdaloval od svého rodného domu. Armand se podíval na svoji dceru, která jen nechápavě zavrtěla hlavou a se slzami v očích utekla nahoru do svého pokoje.

„Měl jsi mi o tom něco říct, drahý. Mohli jsme na to Leea lépe připravit.“ Brigita prolomila několik minut dlouhého mlčení a podívala se na svého manžela se starostmi v očích.

„Ne. Lee by se sňatkem nesmířil ani kdybychom ho na to připravovali od narození. Takhle to bude lepší.“ Armand přešel ke svému milovanému baru, odkud vyndal láhev dvanáctileté whisky, nalil si do broušené skleničky a s požitkářským výrazem z ní usrkl.

„Armande, uvědomuješ si, že Lee udělá všechno proto, aby se svatba nekonala?“ Brigita si přisedla blíž ke svému muži a pevně mu hleděla do očí.

„Ano, je mi to jasné. Ale já zase udělám všechno proto, abych mu v jeho úmyslech zabránil. Rozpoutal jsem válku, ze které musím vyjít jako vítěz. Věř mi, není to pro mě lehké. To, co z Leea vyrostlo, je moje vina. Měl jsem ho držet víc zkrátka.“

„Neber vinu jen na sebe, drahý. I já jsem jeho rodič, takže část provinění padá i na mě, ale nemyslím si, že svatba je to správné řešení. Lee se nezmění jen tak ze dne na den. Pokud se ožení, udělá tomu děvčeti ze života peklo.“

„Brigito! Nesnaž se ho z toho dostat. Myslím, že je opravdu na čase, abys začala stát na její straně. Až příliš dlouho přehlídíš jeho hříchy a bráníš ho. Nebudu se kvůli němu s tebou opět hádat. Bernadette Le Vigan je hezké děvče. Možná si ji Lee zamiluje a bude po problémech. Její otec je původem Francouz, jenž si vzal Angličanku. Koluje jim v žilách mnoho společné krve. Věř mi, zlato, že si budou rozumět.“ Armand do sebe obrátil zbytek zlatavé tekutiny a snažil se na tváři udržet optimistický výraz. Sám si byl jistý, že jeho slova jsou lež, ale potřeboval na své straně alespoň jednoho člena své rodiny.

Neměl představu, co hrozného by Leea mělo potkat, aby to změnilo jeho sebestřednou povahu.

„Dobře,“ řekla Brigita po další dlouhé chvíli mlčení. „Jsem s tebou, ale jestli mi tvoje zbrklé jednání vezme syna, nikdy ti to neodpustím. To mi věř.“ Žena políbila svého manžela na dobrou noc a vydala se do své ložnice.

Armand ještě dlouho po tom, co jeho žena odešla, seděl v jídelně a nepřítomně sledoval dění kolem sebe. Teprve když celý dům upadl do snového ticha, se místní pán odebral do své soukromé pracovny s lahví červeného vína v jedné ruce a skleničkou z broušeného skla ve druhé. Otevřel velké okno, aby vpustil do místnosti čerstvý vzduch prosycený vůní moře, levandule a borovic. Odšpuntoval víno, nalil si a s chutí pozoroval jeho nádhernou rudou barvu v posledních paprscích zapadajícího slunce. Lehce si přičichl, aby poznal jeho buquet a pak skleničkou jemně zakroužil, aby vůni více uvolnil. Nakonec ochutnal. Na jazyku se mu rozplynula svěží chuť letního ovoce, černého rybízu a koření. Malou chvíli válel lahodný nápoj na jazyku, než spokojeně polkl. Ano, tohle bylo víno, které rostlo na jeho vinicích, a na kterém vydělá jmění. Potěšeně se usmál. Jak víno klouzalo hrdlem až do žaludku, většina starostí se stala mlhavými a nesmyslnými.

Zůstat u jedné lahve by byl hřích, vytanulo Armandovi na mysli, a proto si otevřel ještě jednu, aby ta první nebyla osamocená. Když se však dopracoval k půlce, byl natolik unavený, že usnul ve svém křesle.

Uprostřed noci Armanda probudilo vrzání schodů a tichý dívčí smích. Nejprve si myslel, že se mu to jen zdá, ale jeho pracovna byla přímo vedle Leeova pokoje. Využíval ji málokdy, proto ho nikdy nenapadlo, že by měl Lee tu drzost a vodil by si své milenky do domu. Většinou přespával u nich ve městě, pokud Armand mohl soudit. Ale když uslyšel slastné zasténání a žádostivý smích, bylo mu jasné, co se děje. Bez otálení popadl rákosku, kterou měl v pracovně připravenou přesně pro tyto chvíle. Pokud ho někdo neposlouchal, zasloužil si trest.

„Ach, Lee,“ zasténala drobná zrzka právě ve chvíli, kdy Armand rozzlobeně rozrazil dveře synova pokoje. S úlekem se

rychle převalila z pevného mužského těla a snažila se zakrýt svoji nahotu peřinou.

„Otče, nevádí ti, že nás rušíš?“ Lee se posadil a s otevřenou nenávistí zíral na svého otce.

„Vypadni, ty couro!“ zasyčel vztekle Armand k dívce a ta se zahanbeně začala oblékat.

„Nechci tě tady víckrát vidět. Můj syn se bude za měsíc ženit. Tak dělej!“ Aby Armand zdůraznil svoji zlobu, švihnul ji nevybíravě rákoskou po nahém, kulatém zadečku, až děvče vykřiklo bolestí. Lee se okamžitě v posteli našponoval, ale vypil příliš vína, aby otci nějak odporoval.

„Neboj se, synku, ty taky za chvíli dostaneš svůj díl.“ Armand sledoval dívku s chladným výrazem ve tváři, aniž by hnul brvou. Nešťastné děvče hodilo po Leeovi lítostivý pohled, a pak zmizelo na schodišti. Oba muži slyšeli její kroky vrzající na dřevěných schodech i klapnutí dveří, jak děvče opustilo dům.

„Tak“, pravil tiše Armand, „jsi opilý, měl jsi tady milenku. Jsi teď spokojený? Můžeš se konečně začít chovat jako dospělý muž, který přemýšlí mozkiem a neposlouchá jenom svoje hormony?“

„Ne, to nemůžu. Alespoň ne do té doby, dokud mě budeš chtít oženit s nějakou blbou Angličankou!“ zasyčel na něj vztekle jeho syn.

„Dost! Bernadette je velmi milé děvče. Zítra bude zasnubní hostina. To platí. Ale asi sis nevzal moje slova dost k srdci. Přemýšlel jsem a napadlo mě, že by ti o něco chladnější Anglie mohla maličko zkrotit temperament. Původně jsem plánoval věnovat ti toto panství, ale lord Le Vigan už je postarší muž a má pouze jednu dceru. Odstěhuješ se do Anglie na jejich hrabství a Empire Crus přenechám Mie. Ano, to bude správné. Tvá sestra si ho zaslouží mnohem víc, než ty.“

„Chceš mě odtud vyhnat?“ Tentokrát se v Leeově obličeji zračil opravdový strach. Armand přesně věděl, na které slabé

místo má udeřit. Lee miloval Empire Crus víc než svůj život a stejně tak by se těžko rozloučil s matkou a se setrou.

„Víš Lee, když jsi se narodil, myslel jsem si jaké jsi štěstí pro naši rodinu. Kdybych věděl, co z tebe vyroste...“ Armand si unaveně zívá a pokračoval. Jeho hlas už však nebyl nazlobený, byl vyčítavý, chladný a nemilosrdný. „Zklamal jsi mě, synu. Co jsi v životě dokázal? Vůbec nic. Nedodělal jsi ani vysokou školu, kterou jsme ti s matkou tak draze platili. Děláš nám ostudu. Nejen mně a matce, ale také svojí sestře. Celá Nice ví, o koho jde, když se mluví o Leeovi Carpenterovi. Každý si řekne, á, to je ten, co se vyspal minimálně s polovinou holek z města? Ten, který nic nedělá, jen nesmyslně rozhazuje otcovy peníze v barech a při hře pokeru? Ano, nekoukej na mě tak. Tohle přesně si o tobě lidé myslí. A víš ty co? Nejhorší je, že největší část viny leží na mně a chudince Brigitte. Protože za špatným chováním dětí stojí téměř vždy nedobří rodiče, kteří svému dítěti všechno dovolí. Ale tohle skončilo, Lee. Dám ti poslední šanci a nepošlu tě do Anglie, když se od teď budeš chovat slušně. Tak, jak se na mladého muže tvého věku sluší a patří. Je ti to jasné?“

Lee zíral na svého otce plamenným pohledem, který říkal vše. Ze všeho nejraději by ho praštil a zakřičel na něj něco hodně sprostého, ale Lee namísto toho jen němě přikývl. Právě se mu v hlavě zrodil plán, který zaručeně pošle otce do kolen.

„Jsem rád, že si konečně rozumíme. Teď jdu spát. Dobrou noc.“ Armand odešel, aniž by svému synovi věnoval jeden jediný pohled navíc a Lee se spokojeně sesunul zpátky do peřin. Trochu ho rozmrzel fakt, že dnes v noci bude spát sám, ale co na tom. Štěstěna mu dnes konečně přála a on celý večer vyhrával. Shodil nohy z postele a vydal se hledat svoje kalhoty. Našel je odhozené v rohu pokoje. Z hlubokých kapes vylovil pěkný balíček bankovek a slastně ho políbil.

„Vy tvoříte první část propustky do mého ráje.“ Lee se tiše zasmál a schoval bankovky do malé dřevěné truhličky s motivy

slonů, kterou měl na stole. Pečlivě ji uzamkl, a ještě než sfoukl svíčku, zapsal si několik věcí do svého deníku.

„Vstávejte, pane Carpentere. Je plno hodin a vy jste ještě ani nesnídal.“ Lee bezpečně poznal hlas své chůvy Violet. Byla to starší, robustní žena, ne moc přitažlivého vzhledu. Věčně byla upatlaná od toho, jak pracovala s malými dětmi, nebo v kuchyni. Havraní vlasy dávno ustoupily stříbru šedin, ale její kulatý, vrásčitý obličej byl stále veselý. Violet se o Leea starala od malinka a měla ho ráda, ačkoliv se někdy choval, no, jak ona říkala, jako pitomec.

„Hmmm...“ Lee se převalil z jednoho boku na druhý a zamžoural do ostrého slunečního světla, které sem pronikalo vysokým otevřeným oknem.

„No tak, Lee.“ Violet zatahala mladého pána za nohu, kterou měl vystrčenou z pod peřin.

„Vím, že kdybych byla mladá, vlnatá dívka, byl byste vzhůru coby dup, ale váš otec výslovně zakázal všem mladým služkám, pohybovat se ve vašem okolí. Takže ven z postele, prosím. Nebudu to opakovat desetkrát.“

„Cože udělal?!“ Lee se v posteli posadil tak prudce, že se mu zamotala hlava. Přece jenom toho vína včera vypil asi víc, než dokázal snést.

„Slyšel jsi dobře, chlapče.“ Violet přešla z formálního oslovení k neoficiálnímu a Lee okamžitě věděl, že se bude diskutovat o něčem vážném, na což opravdu neměl chuť. A nemýlil se. Služebná si ho změřila přísným pohledem a vážně pravila: „Řekni mi, proč svoje rodiče tolik trápíš?“

„Co prosím?“ Lee se na ni překvapeně podíval, zatímco na sebe soukal oblečení, které mu Violet podávala.

„Víš, mám pokoj vedle tebe. Jsem tvoje chůva. Dost často slyším, co se tady děje a vím o tvém včerejším rozhovoru s otcem.“

„Aha. No, tak to budu muset říct matce, aby tě někam přestěhovala, aby tě moje...ehm...aktivita neobtěžovaly.“ Lee

se na ni zářivě usmál a chystal se odejít, ale mohutná chuť mu zastoupila cestu.

„Myslela jsem si o vás, pane, že máte alespoň drobet vychování, ale teď vidím, že nemáte úctu ani ke staré ženě, která vás nosila na rukou. Nevěřím tomu, že vás porodila naše milá Brigita. Vy jste vyvrženec pekla. Zlo, před kterým je třeba se bránit. Kéž by vás potkalo opravdu něco moc zlého, co by vás donutilo zamyslet se nad svým životem. A...“ Violetta nestihla domluvit, protože ji Lee nemilosrdně vytlačil ze dveří svého pokoje. Pak ji sjel chladným pohledem.

„Mám právě tak po krk toho, aby mi služebná říkala, co se sluší a patří. Buď ráda, že tě za tuhle drzost nenechám vyhodit.“

„Stejně bys na to neměl odvahy,“ zasyčela za ním nazlobeně Violetta a s nešťastným výrazem ve tváři sledovala mladého pána, jak ladně sbíhá dřevěné schody potažené těžkým červeným kobercem.

Bože, dej ať se mu nestane nic zlého. Nemyslela jsem svoje slova vážně. Víím, každý hřích musí být potrestán a on hřešil až příliš, ale drž nad ním nadále svoji ochranou ruku. Dopřej mu času, aby dokázal procitnout a pochopit to, že toto jeho chování je špatné. Prosím, modlila se tiše Violetta za svého svěřence.

„Ahoj, matko.“ Lee sešel do jídelny, kde byla přichystána snídaně. Jediné, co si vzal byla sklenka lahodného červeného vína a odebral se k pianu v salonku, který se nacházel hned vedle jídelny. Brigita tiše naslouchala dokonalým zvukům, které piano, díky Leeovým dlouhým, citlivým prstům, vyluzovalo. Hrál poměrně novou skladbu od Ludviga van Beethovena. Brigitě chvíli trvalo, než si vzpomněla na její název. *Osudová*. Brigita nevěděla proč, ale najednou jí vytanulo na mysli, že Lee něco chystá. Hrával na klavír tak málo, proto neviděla jiný důvod, proč by se mu měl věnovat právě nyní. Znechuceně se zvedla od lahodné snídaně, která se skládala z čerstvé šunky a křupavého pečiva, domácího másla

a šťavnatého ovoce. Snídala přece sama a to nemělo žádný význam. Cítila, jak se její rodina rozpadá a každý z nich se stává samostatným individuem, které nemůže bez těch ostatních v krutém světě obstát. S povzdechem přešla do salonku a mlčky naslouchala harmonické symfonii. Fascinovaně sledovala synův soustředěný výraz. Byl dokonalý, stejně jako ta skladba.

„Nádhera,“ vydechla, když odezněl poslední tón. Ladně přešla ke svému dítěti a odebrala mu sklenku od úst.

„Co je?“ zavrčel nevrle Lee. Bolela ho hlava. Potřeboval si něčím dorovnat hladinku.

„Tvůj otec ti zakázal alkohol. Dnes u večeře dostaneš jednu skleničku a dost. Nikdo z nás si nepřeje, abys udělal ostudu nějakými nemístnými poznámkami. Lee, otci na tom večeru opravdu záleží, snaž se to nezkazit. Nechci, aby tě poslal pryč.“ Brigita lehce políbila svého syna do jemných vlasů a vážně se mu zahleděla do očí.

„Nezkazím, mami. Můžeš mi věřit. Kde je vůbec otec?“ Lee nelhal. Nehodlal se ten večer chovat nevhodně.

„Venku. Šel zkontrolovat naše olivové sady.“ Brigita si nebyla jistá, má-li Leeův příslib brát vážně, ale doufala, že v něm dřímá alespoň malinko cti, aby svůj slib dodržel.

„Půjdu se za ním podívat.“ Lee políbil matku na tvář a zanechal ji u klavíru se zvláštním pocitem, že se brzy jistě něco stane. Sledovala syna z okna, jak mizí kdesi za stáji.

Projížďka na čerstvém vzduchu Leeovi prospěla. Osedlal si svého oblíbeného koně a uháněl s ním s větrem o závod po rozlehlých levandulových polích, kde pracovaly krásné mladé služebné, které po něm házely roztoužené pohledy. Několikrát měl nutkání zastavit a potěšit se s hezkým děvčetem, ale stále si připomínal, že nejprve musí mluvit s otcem. Našel ho sedět pod jedním velmi starým, rozložitým olivovníkem. Armand právě dokuřoval cigaretu, když spatřil svého syna přijíždět.

„Lee? Už jsi vzhůru? Vážně mě překvapuješ,“ zahlaholil Armand se silným ironickým nádechem.

„Otče, také tě rád vidím. Mohli bychom si promluvit?“ Lee nedbal otcových jedovatých slov, ačkoliv ho rozpalovala doběla.

„Co máš na srdci.“

„Chtěl bych ti říct, že jsi měl pravdu. Nedělám rodině dobré jméno, ale přál bych si to napravit.“ Lee začal velmi opatrně a neustále sledoval otcův výraz. Jako hráč pokeru byl zvyklý pozorovat, jak se lidé tváří a z toho odvozovat, co udělají. „Víš, včera v noci, jak jsi říkal, že jsem tě zklamal, hodně jsem přemýšlel. Chci se vrátit na vysokou a dostudovat. Pak se klidně ožením se ženou, kterou mi určíš. Jenom tě, prosím, zruš ty zasnuby a svatbu.“

„Myslíš si, že jsem hlupák? Blafuješ. Já tě pošlu na vysokou do Paříže, kde nad tebou nebudu mít žádnou kontrolu a ty si budeš vesele za mými zády užívat. Je to dalších pět let. Která žena si tě vezme až ti bude třicet?? Co myslíš? Už nyní jsem měl problém sehnat ti hezkou, zdravou, mladou ženu. Je pozdě, Lee. Jednou jsem se rozhodl a ty budeš moje přání respektovat. Dnes se budeš chovat slušně, jinak již Empire Crus, ani Miu, ani svoji matku nikdy neuvidíš. O to se postarám. To mi věř.“ Armanda ta slova nijak nebolela. Pozbyl ke svému nepovedenému synovi veškerý cit.

„Fajn. Nezkazím ti tvoje vysněné zasnuby. Ale ty věř mně, že dnes jsi vyhrál bitvu, ale válku tě vyhrát nenechám.“ Lee se vztekle obrátil a jediným ladným pohybem se vyšvihl svému hnědákovi na hřbet. Kůň zastříhal ušima a nervózně zahrabal kopytem.

„Je mi to líto, Lee. Ale na omluvy je opravdu pozdě. Náš vztah napraviš jediné tak, že si vezmeš Bernadette.“ Armand nehnul ani brvou, když se k němu jeho syn otočil zády, a až příliš silným švihnutím bičíku popohnal svého koně pryč. Lee se ve skutečnosti ale nezlobil. Očekával tuto otcovu reakci, a proto se rozhodl pro realizaci plánu „B“. U stájí se setkal s Miou, která se právě vrátila z lekce jízdy na koni se svým pohledným učitelem.

„Lee!“ vykřikla vesele. „Jsem tak ráda, že tě vidím.“

„Mio! Vyříd', prosím, matce, že jsem si jel do města něco zařídit. Vráťím se včas na zasnubní hostinu. Nemusí mít strach. Ano?“ Lee otočil kroky svého koně směrem k bráně a pomalým klusem se vydal pryč.

„Ale, Lee?!“ zvolala za ním zoufale Mia. Tolik toužila po tom, aby si mohli v klidu promluvit.

„Vyříd' to matce!“ křikl na ni jen její bratr a zmizel jí z dohledu. Mia si smutně povzdechla. Předala koně sluhovi a propustila svého učitele s příslibem, že se zase brzy uvidí. Sotva vstoupila do domu, kde byl oproti venku, příjemný chlad, zaútočila na ni matka.

„Kam jel Lee?“ vyzvídala okamžitě.

„Do města.“ Mia si otráveně odfrkla. „Říkal, že si musí něco vyřídit, a že se včas vrátí na hostinu.“

„Vážně? Nic víc ti neřekl?“

„Ne! Viděla jsem ho od včerejší večere prvně až teď a to jenom minutu. Co by mi asi měl vykládat?!“ Mia se zlobila. Její matka uměla být opravdu někdy otravná.

„Promiň, zlato. Víím, že jsi rozrušená. Běž se vykoupat. Poobědváme spolu, ano?“

„Jasně,“ zavrčela otráveně mladá dívka.

Lee nasměroval kroky svého koně do města, kde bylo rušno. Poznával známé tváře a nepřítomně jim mával na pozdrav. Nebyl si jistý, kam jede. Věděl jen, že musí utéct od dusné atmosféry, která se tak nečekaně zformovala na Empire Crus. Nakonec kroky jeho koně zastavila slepá ulička. V té nejzapadlejší části Nice, kam za den nedopadlo příliš mnoho slunečních paprsků, byl postaven dům. Navenek vypadal ošuntěle, ale Lee věděl, že uvnitř je vše útulně zařízeno. Rychle vyběhl několik kamenných schodů a zaklepal na zelené dveře, vedle kterých stálo několik truhlíků s rozkvetlými fuchsiami a citróníky. Doufal, že Laura bude doma.

„Ahoorej!“ vykřikla dlouhonohá blondýnka, když ho spatřila a vrhla se mu kolem krku. Náruživě ji políbil. A ona ho okamžitě vtáhla do svého malého království. Laura zde žila celá léta se svými rodiči, kteří však před třemi lety tragicky zahynuli při bouři na moři. Jejich dcera však nedokázala opustit dům, kde se narodila, a proto ho trochu uzpůsobila svému vkusu a spokojeně v něm žila. Měla několik koček, jednoho líného psa a otravného papouška.

„Trvalo ti to, zlato, než ses ke mně zase vrátil,“ zašvitořila, zatímco nalávala do dvou skleniček lahodné růžové víno, lehké a svěží chuti. Lee od ní sklenku vděčně přijal a slastně popíjel.

„Mám teď nějaké starosti,“ zamumlal nespokojeně.

„Hmmm...potřebuješ uvolnit, je to na tobě vidět.“ Laura vzala svému hostu skleničku a ze skromně zařízené kuchyně ho vedla do ložnice.

„Běž, Arnie!“ zavrčela vztekla na velkého chrta jeho paní, aby ho vyhnala z postele. Pes jen líně zvedl hlavu a dlouze si zívł.

„Tak vypadni!“ Laura do psa nevybíravě strčila. Než se Arnie konečně uvolil uvolnit své paničce postel, rozhlížel se

Lee po pokoji. Ložnici tvořil malý pokojík s velkými balkónovými dveřmi, které vedly na malý rozkošný balkonek, plný květin. Tudy sem také vnikal dostatek světla. Místnost byla vymalována pastelovou modří a tu a tam zeď zdobil vzor fialové levandule. Uprostřed místnosti stála velká, pohodlná postel, na které si Laura užívala života s mnoha dalšími muži. Lee to věděl a nevadilo mu to. V klidu dokončil obhlídku pokoje a opět se zaměřil na Lauru. Vypadala stále tak dětsky a nezkušeně, ale vždy jen do té doby, než jí ve tváři zaplál výraz dychtivosti. Takto se teď dívala i na něj. Tento muž byl vždycky objektem její největší touhy. S přísným pohledem v očích a ústy staženými do úzké linky vypadal jako nějaký antický bůh.

„Proč se na mě tak díváš?“ Leea vlastně ani nezajímala odpověď, proto ho překvapila ta Lauřina tichá.

„Protože jsi ten nejkrásnější muž, jakého jsem kdy viděla,“ vydechla a v hlase jí zaznívala bolestivá touha. Lee jí na to chtěl něco odpovědět, ale ona mu jen položila ukazováček na rty. Jemně ho odtlačila do postele a pomalu mu sundávala košili. Při tom ho vášnivě líbala. Nejen na rty, ale i na krk a odhalený hrudník a na pevné břicho, na kterém se lehce rýsovaly vypracované svaly. S nadšením zjistila, že její počínání má správný výsledek. Nejen, že dráždila jeho, ale i sebe. Lee jí však nedopřál víc času, aby si užívala jeho krásného těla. Opatrně převzal iniciativu a nyní to byl on, kdo propátrával její tělo. Rychle z Laury shodil veškeré její oblečení a se zářivým úsměvem si ji chvílku prohlížel. Ano, tohle byl ten úsměv, pro který by byla většina místních dívek ochotná vraždit a Laura ho milovala. Tiše zasténala, když se její milenec jednou rukou dotkl naběhlého prsu a druhou sjel mezi hladce oholená stehna, aby našel tajemství ženského klína. Laura se prohnula v bedrech, aby mu byla blíž. Měl tak něžné a šikovné ruce. Skoro musela škemrat o to, aby už se s ní konečně spojil. Kroutila se pod ním nedočkavě, jako had. A když konečně dosáhla vyvrcholení, vnímala jen svůj a Leeův